

Lucillus helytartói

Azért élünk, hogy együnk, vagy azért eszünk, hogy éljünk ?

Sajnos nálunk elég sokan vannak, akik számára ez már eldöntött kérdés. A baj úgy kezdődött, hogy a háboru viszonyosságait át-
ülő nemzedék mintegy vigasztalásul elkezdett a táplálkozás nyuj-
totta öröme felé fordulni, gondolván itt az ideje, hogy behoz-
zuk a lemaradást. Ezirányu iparkodásunk oda vezetett, hogy a
jelenlegi középnemzedék nem kis hányada meglehetősen jól táplált
" súlyos egyéniségekből " áll. A nagy népi dinom-dánom időköz-
ben társult a mértéktelen italozással, és a dorbézolás hovato-
vább nemzeti sporttá nőtte ki magát. A világstatisztikai kimu-
tatások szerint sokmindenben csak a középmezőnyre futotta erőnk-
ből, de ami az egy főre eső zsír, szénhidrát, és alkoholfogyasz-
tás terén kifejtett igyekezetünket illeti, nincs mit szégyenkez-
nünk.

Immár évtizedek óta derekasan helytállunk testi jólétünk gyara-
pitásában, áremelés ide, áremelés oda, semmi sem drága, ami a
torkon lecsusztatható. Nekünk aztán beszélhetnek egészséges táp-
lálkozásról, kulturált étkezési szokásokról, nem számít még az
érelmeszesedés, a májsugorodás, vagy a szívtrombózis gyakran
enlegetett róme sem. A tulzottan haspárti életszemlélet azon-
ban nem folytatható sokáig következmények nélkül. Testi jólétünk
vigyázásában ugyanis egyre lustábbakká, egyre kényelmesebbekké
válunk, s mind kevesebbet törődünk a körülöttünk folyó események-

kel. Egy idő után már nemcsak a testünk, hanem az agyunk is kezd elhújasodni, és egy napon azon vesszük észre magunkat, hogy a tudatunkat végőrvényesen hatalmába kerítette egy bűvös szó, a " zabálás ". Ettől kezdve egyre inkább kikopnak a szótárunkból az olyan szavak, hogy gerincesség, kiállás, kockázatvállalás, és egyáltalán az a szó, hogy nem.

Az ömuralom hiányából fakadó testi és szellemi elhízás veszélyei azonban közel sem mérhetők olyan kézzelfoghatóan, mint a mértéktelen italozás következményei. Az örvendetesen emelkedő idegenforgalmunkal együtt jár, hogy egyre több külföldi kelti jó, vagy rossz hírünket a világban. Nem mindegy azonban, hogy a hozzánk látogatók mit látnak nálunk egészséges, életerős emberek, vagy bűzös kocsmák előtt hullarészegen fetrengő alkoholistákat. Emlél is nagyobb veszélyt rejt magában a fiatalok italozása. A mértéktelen eszem-iszem ugyanis ma már nemcsak a középnemzedékre jellemző probléma. A fiatalok körében is mindinkább kezd divattá válni a " pohár " gyakori emelgetése. Nem nehéz elképzelni, hogy a jövő nemzedékekre nézve milyen beláthatatlan következményekkel járhat az ifjúság elzüllése.

Sajnos ezidáig csak a veszély felismeréséig jutottunk el, a konkrét megoldások még váratnak magukra. Jelenleg a mérleg egyik serpenyőjébe helyezzük a szeszipari vállalatok ^(nem is) nyereségét, a mérleg másik serpenyőjét pedig az állami költségvetésnek azon hányada terheli, amit évente elvonókurúra, az ittas vezetés áldozatainak gyógyítására, az alkohol által szétzüllesztett családok anyagi támogatására költünk. Miközben minden igyekezetünkkel azon

vagyunk, hogy a mőfieg nyelve ne a másik irányba billenjen, nem vesszük észre, hogy azt a bizonyos mérleget nemcsak az anyagi értékek torzítják, hanem egy nemzet önpusztításának a lehetősége is. Ugy látszik, hogy ennek a veszélynek csak a nyelvészeink tulajdonítanak komolyabb jelentőséget, ők ugyanis Herder árnyékában élve nem tudtak szabadulni a német kolléga által 1791-ben sugallt, nem éppen léleknyugtató jóslatokkal. A nyelvészek aggodása azonban kevés, a jelenlegi középnevezékek, a lucullusi örömben élőknak kellene a mérsékletességet tanúsítaniuk, nemcsak önmaguk, hanem az ifjúság érdekében is. A fiatalok ugyanis azt teszik amit az idősebbektől látnak, ami példaként előttük áll. Az előrelátás, a józan belátás sokat segítene a jelenlegi folyamat megállításában, az esetleges adminisztratív kényszerintézkedések elkerülésében. Mindannyiunk jövőföltő felelősségében bízva reméljük, hogy 1991-ben is lesz még számos, Herder szavaival élve " szörvány magyar ", aki nem itta el a józan essét, és nem hízta ki az emberi méltóságát.

Budapest, 1979.08.21.

. . . . .

Kun Ákos

1078 Bpest, Hernád u.7.

Tel: 413-355